

Mikołaja Kopernika

Dzielnice: Śródmieście

Osiedla: Śródmieście Północne

Atrybuty: Nazwy pamiątkowe Od polskich postaci historycznych

Rok utworzenia nazwy: 1907

Opis

Mikołaj Kopernik (1473-1543) - astronom, matematyk, prawnik, ekonomista, lekarz, także tłumacz poezji włoskiej. Pochodził z Torunia, kształcił w Krakowie, Bolonii, Padwie i Ferrarze. W 1504 roku powrócił do kraju i zamieszkał w Lidzbarku Warmińskim, gdzie odbył staż lekarski i... został kanonikiem miejscowej kapituły. Sześć lat później - otrzymawszy kanonię warmińską - zamieszkał we Fromborku. Tam oddał się swojej największej pasji - obserwacji nieba i pisaniu dzieła swojego życia "O obrotach ciał niebieskich", w którym przedstawił swoją teorię heliocentryczną opartą na trzech założeniach: planety poruszają się po kolistych torach wokół Słońca, Ziemia obraca się wokół własnej osi a także że Ziemia jest jedną z owych planet. Podczas wojny polsko-krzyżackiej był jednym z dowódców obrony Olsztyna (1520-21). Gdy jego obserwatorium zostało zniszczone przez Krzyżaków wykupił jedną z wież katedralnych i tam zamieszkał, mając najlepsze warunki do dalszych obserwacji nieba. Bacznie opisywał wszystkie zaćmienia Słońca a przy okazji przeprowadzanych obliczeń odkrył właściwości funkcji secans. Następnie zajął się reformą monetarną, formułując prawo wypierania lepszego pieniądza przez gorszy. Był również autorem "Trygonometrii" - dzieła, w którym przedstawił cięciwy kół a także boki i kąty trójkątów prostych. Zmarł we Fromborku.

Upamiętnienia:

Pomnik, dłuta duńskiego rzeźbiarza B. Thorvaldsena, wystawiony na Krakowskim Przedmieściu w 1830 roku.

Do 1954.04.12 był patronem dzisiejszych ulic: Fromborskiej i Planetowej, do 1960.05.05 ul. Kosmosu, do 1960.10.14 ul. Orbity a do 1979.01.01 ul. B. Wapowskiego.

Ciekawostki

W XVII w. ulica dzieliła się na dwie: od Krakowskiego Przedmieścia do Ordynackiej była to ulica Zjawienie, a część druga, biegnąca do ul. Foksal, zwana była od 1770 Wróbla. Od 1670 Zjawienie stało się główną ulicą jurydyki księcia Aleksandra Zasławskiego i zmieniło nazwę na ul. Aleksandria. W XVIII w. stały tu pałace Słuszków i Grodzkich, a także pałac Lubomirskiego na miejscu starego pałacu Zasławskiego, 7 domów murowanych, 12 domów i dworców drewnianych. W 1785 pałac Lubomirskiego zastąpiono pałacem księcia Karola De Nassau-Siegen wg proj. Zuga. W 1788 pałac spłonął, a jego ruiny stanowiły noclegownię dla bezdomnych aż do 1846. W 2. połowie XVII w. ul. Wróbla należała do jurydyki Bożydar-Kałęczyn. Do końca XIX w. zabudowana była wyłącznie domkami drewnianymi na 12 posesjach. W XIX w. osiedlali się tu najczęściej Żydzi, prowadząc handel naręczny w okolicach bazarów. W 1894 Wróblą przedłużono od Szczygłej do Foksal. W 1907 Aleksandrię i Wróblą połączono, uzyskując drogę między dwoma targami: Sewerynowem i na Zrazowskim (Nowy Świat 64) i nazwano dzisiejszą nazwą. Sewerynow zresztą rozparcelowano w 1911 decyzją właścicielki terenu, hrabiny Marii Świętopełk-Czetwertyńskiej. Parcelację przeprowadził J. Cwikiel. Planowano wznieść tu dwie duże hale, ale wybuch I wojny przekreślił te plany. W czasie wojny zniszczono doszczętnie zabudowę między Szczyglą a Okólnikiem. Po 1945 przebito łącznik z ul. Świętokrzyską, burząc przy okazji XVII-wieczną altanę pałacu Słuszków.

Stan obecny:

Nr 4: kamienica M. Wolanowa. Zbudowana w 1938-9 wg proj. Z. Protassewicza. Fasada licowana piaskowcem.

Nr 5\9: Rezydencja Foksal. Powstała w 2009-11 na miejscu kina Skarpa, ma 6 pięter i 38 mieszkań. Projekt nawiązuje do modernizmu międzywojennego. W podziemiach mieści się salon Spa & wellness z basenem, salą gimnastyczną i salą do squasha.

~ kino Skarpa. Powstało w 1953-60 wg planów Zygmunta Stępińskiego i zespołu. Mozaiki na słupach wykonała M. Kozłowska. W latach 90 XX w. zamieniony w klub. Kino rozebrano w 2008.

Nr 6: Kamienica. W 1939 miała tu powstać kamienica J. Zdziechowskiego wg proj. Bolesława Szmidta, ale wybuchła wojna. Działała tu stacja benzynowa POLMIN. Zamieszkała tu Maria Bogucka (ur. 1929) - profesor historii, wieloletni kierownik Zakładu Dziejów Nowożytnych PAN a w latach 1958-1978 redaktor naczelna miesięcznika "Mówią Wieki". Popularyzatorka tematyki społeczno-kulturalnej Polski XV-XVIII w. jest autorką kilkuset publikacji (m.in. "Ziemia i czasy Kopernika", "Dawna Polska", "Kazimierz Jagiellończyk i jego czasy", "Hołd pruski").

Nr 8/18: blok mieszkalny. Powstał w latach `50/60 (??) na miejscu zniszczonych w czasie okupacji. Mieszkał tu Eugeniusz Domański (1910-1992) - profesor weterynarii, specjalista neuroendokrynolog. Był absolwentem Uniwersytetu Warszawskiego, wieloletnim wykładowcą higieny i patofizjologii zwierząt w Szkole Głównej Gospodarstwa Wiejskiego. Naukowo zajmował się zagadnieniami powstawania procesu chorobowego u zwierząt na tle infekcji bakteryjnej, w szczególności zarazy stadniczą koni. Badał również zaburzenia przemiany materii na tle zaburzeń hormonalnych i witaminowych. Był członkiem PAN, opublikował kilkadziesiąt prac eksperymentalnych i referatowo-poglądowych. Jego sąsiadami było małżeństwo profesorskie Anna Czekanowska (ur. 1929) i Antoni Rafał Kukliński (ur. 1927). Ona - córka antropologa i etnografa Jana Czekanowskiego - to wybitny etnomuzykolog, wieloletni dyrektor Instytutu Muzykologii Uniwersytetu Warszawskiego. W swym dorobku naukowym ma takie publikacje, jak "Etnografia muzyczna: metodologia i metodyka", "Etnomuzykologia współczesna: refleksje metodologiczne", "Kultury muzyczne Azji", "Kultury tradycyjne wobec współczesności: muzyka, poezja, taniec", "Pieśni biłgorajskie: przyczynek do interpretacji polskiego pogranicza południowo-wschodniego". Opublikowała również tom wspomnień "Świat rzeczywisty - świat zapamiętany: losy Polaków we Lwowie (1939-1941)". On zaś jest specjalistą w zakresie geografii przestrzennej i polityki naukowej. Studiował na Uniwersytecie

Poznańskim i Warszawskim, był konsultantem Europejskiej Komisji Gospodarczej ONZ w Genewie a następnie dyrektorem programu badań regionalnych w Instytucie Badań Rozwoju Społecznego ONZ. Wieloletni członek Senatu Uniwersytetu Warszawskiego jest założycielem Centrum Europejskich Studiów Regionalnych i Lokalnych tejże uczelni. W swym dorobku naukowym ma wiele prac naukowych (w języku angielskim i hiszpańskim) oraz redakcji ("Afryka: gospodarka, społeczeństwo", "Europa quo vadis? 2011", "Globalizacja Warszawy - strategiczny problem XXI wieku", "Gospodarka oparta na wiedzy: perspektywy Banku Światowego", "Kreowanie obrazu Polski w świecie", "Młodzież przedmaturalna jako nieodkryty potencjał polskiej myśli strategicznej", "Polonia quo vadis?", "Polska wobec wyzwań cywilizacji XXI wieku", "Problematyka przestrzeni europejskiej", "Problematyka przeszłości regionów: w poszukiwaniu nowego paradygmatu")

Nr 11: kamienica Ciąglińskiego. Powstała w 1905 wg proj. Czesława Domaniewskiego. Niegdyś mieściła bardzo popularną w mieście klinikę dr Adama Ciąglińskiego. Tu prawdopodobnie nocował w 1906 Piłsudski, podczas swych częstych wizyt w Warszawie. W przyziemiu, w okresie międzywojennym działał tu sklep spożywczy Antoniego Lubomirskiego. W 1944 kamienica została częściowo spalona. W 1948 rozebrano spalone oficyny i dobudowano skrzydło południowe. Zamieszkała w nim Halina Auderska (1904-2000) - pisarka, leksykograf. Pochodziła z Odessy, po odzyskaniu przez Polskę niepodległości przyjechała do stolicy, gdzie ukończyła studia z zakresu filologii polskiej (Uniwersytet Warszawski) i studium nauczycielskie a następnie aż do wybuchu II wojny światowej pracowała jako nauczycielka (mieszkała wówczas w kamienicy przy ul. Hożej 39). Podczas okupacji hitlerowskiej była żołnierzem Armii Krajowej. Po wyzwoleniu nie powróciła do pracy pedagogicznej, zostając redaktorem naczelnym w renomowanym wydawnictwie "Trzaska, Evert i Michalski". Później przez 20 lat pełniła obowiązki zastępcy redaktora naczelnego "Słownika języka polskiego". Była pierwszym prezesem Związku Literatów Polskich, działała we Froncie Jedności Narodu, Towarzystwie Przyjaźni Polsko-Radzieckiej oraz Patriotycznym Ruchu Odrodzenia Narodowego. W latach 1980-1989 była bezpartyjną posłanką na Sejm. W swym dorobku literackim miała liczne powieści (m.in. "Poczwarki Wielkiej Parady", "Jabłko granatu", "Ptasi gościniec", "Babie lato", "Miecz Syreny" - najbardziej "warszawska"). Była również autorką scenariuszy filmowych - do serialu "Królowa Bona" i jej fabularnego uzupełnienia "Epitafium dla Barbary Radziwiłłówny" (oba w reż. Janusza Majewskiego). Zbeletryzowane ukazały się jako powieść "Smok w herbie".

Nr 13: kamienica Halbergów. Powstała w 1910 na miejscu warsztatu ślusarskiego A. Kurpińskiego, miał 2 oficyny. Dom został spalony w 1944, odbudowano go w 1948, upraszczając wystrój. Rozebrano jednocześnie oficynę południową, a drugą po 1960.

Nr 15: kamienica Władysława Marconiego. Dom zbudowany w 1890-1900 przez tego znanego architekta. Przed wojną zawierał elementy wnętrza pałacu Bielińskiego, umieszczone w sypialni Marconiego, w północnej oficynie. Oficyny zostały wypalone w czasie wojny, odbudowane bez szczegółów.

Nr 23: kamienica Leonarda Dusogea. Powstała w 1895 wg proj. Władysława Wolkiewicza pod kierunkiem Jana Hinza. W okresie międzywojennym działał tu sklepy spożywcze Chawy Zylbersztejn, a drugi Fajwly Kamienia. W 1941 pozbawiono ją zdobień. Schody na klatkach wymieniono w 1939 na lastrykowe.

Nr 25: kamienica Leonarda Dusogea. Powstała w 1901 na rogu przesmyku prowadzącego Na Zrazowskie. W okresie międzywojennym działał tu sklep Kajli Boksenbaum. W 1939 rozpoczęto modernizację, nie skończoną z powodu wybuchu wojny.

Nr 28: kamienica Gerlacha. Powstała w 1913-4 wg proj. Władysława Marconiego. W 1944 została spalona, odbudowano ją, zmieniając wystrój zwieńczenia. Pierwotnie była 4-piętrowa, potem dobudowano piętro kolejne. Po 1946 usunięto balkony i przerobiono otwory okienne balkonów.

Nr 30: Gmach Centrali Towarzystw Rolniczych. Powstał w 1911-2 wg planów Czesława Przybylskiego i Alfonsa Graviera. Na fasadzie z piaskowca rzeźba Siewca Zygmunta Otto, inne rzeźby również autorstwa Józefa Gardeckiego. Swą siedzibę po wyzwoleniu miał tu Syndykat Rolniczy, organizacja, która odegrała dość ważną rolę w społeczeństwie, ale szybko słuch o niej zaginął. Po zniszczeniach wojennych kamienicę odbudowano w 1947-8.

Nr 32: kamienica Bagińskich. Powstała w 1937-8 wg proj. Remigiusza Ostoi-Chodkowskiego. Działał tu sklep Stefana Murasa. W 1944 narożnik budynku został zniszczony. W 1948 kamienicę odbudowano dla Związku Plantatorów Roślin Okopowych.

Nr 34\36: Centralna Rada Związków Zawodowych. Powstał w 1947-8 wg proj. Romualda Millera i Zygmunta Skibniewskiego, z wykorzystaniem murów hotelu Helvetia. Mieści się tutaj również siedziba PSL.

Na frontowej ścianie budynku tablica upamiętniająca przedwojenny Instytut Reduty i powojenną Państwową Wyższą Szkołę Aktorską, wmurowana w 1998 roku.

~ hotel Helvetia. Zajmował również działkę Sewerynów 2, odkupione od księżnej Świętopelk-Czetwertyńskiej. Nieistniejąca dziś część wielkiego gmachu zaprojektowana została przez Antoniego Jawornickiego i zbudowana w 1923-5 i dokończona w 1928 już dla Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych. Hotel na 170 luksusowych pokoi szybko splajtował, jeszcze przed ukończeniem budowy. Budynek sprzedano, jednym z nabywców było np. Londyńskie Towarzystwo Szerzenia Chrześcijaństwa Wśród Żydów. Parcelę wraz z materiałami przejął wreszcie Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych, który skończył budowę. W 1939 budynek został uszkodzony i przebudowany przez hitlerowców rozebrano piąte piętro, a czwarte przeszklono. W 1944 budynek został w większości zburzony. W 1948 budynek odbudowano wg proj. J. Millera. Do odbudowy wykorzystano relikty hotelu Później swoje lokale miały tu Prokuratora Generalna, potem Centralna Rada Związków Zawodowych.

Nr 43: Warszawski Szpital Dla Dzieci. Budynek z 1874-5 wg proj. Juliana Ankiewicza i Franciszka Tourneille. Była to pierwsza taka jednostka na terenie zaboru rosyjskiego, założona przez dr Antoniego Sikorskiego z fundacji hrabiny Aleksandry Potockiej, która pokryła prawie połowę kosztów; resztę dali Jan Bloch, Wilhelm Rau, Karol Szlenkier. Posiadał 4 oddziały: wewnętrzny, zakaźny, chirurgiczny i okulistyczny. W 1884 zakład rozbudowano wg proj. Anzelma Krysińskiego, w 1895 dodając oddział laryngologii. W suterrenach mieściła się kuchnia i mieszkania niższego personelu. Jest tu także kaplica. W okresie międzywojennym zwiększono liczbę łóżek do 200. Wybuch wojny nie pozwolił na nadbudowę Pawilonu Zakaźnego (proj. Jerzy Mokrzycki) i rozbudowę zespołu do 400 miejsc (proj. Władysława Borawskiego). W 1944 zespół spłonął, remont ukończono już w 1945. W 1952 zburzono ogrodową altanę, a w 1947 pawilon ambulatorium z 1896. Mur okalający szpital powstał już po wojnie.

Stróżówka. Powstała ok. 1875, przekształcony po wojnie, w czasie odbudowy.

Pompy żeliwne.

Dom Spółdzielni Mieszkaniowej Dziennikarzy. Blok o 12 piętrach powstał w 1959-60 wg proj. L. Kleinerta i A. Przybylskiego.

Bruk. Ułożony na dawnej Wróblej w 1916 z kostki granitowej z dodatkiem kostek bazaltowych.

DAWNA KOPERNIKA

Nr 2: Dom Marii Leśkiewicz. Powstał ok. 1900 wg proj. Apoloniusza Nieniewskiego. Zniszczona w 1944, ruiny rozebrano po wojnie.

Nr 3: Kamienica. Powstała w ok. 1890, dwupiętrowa.

Nr 5\9: ~ kino Skarpa. Powstało w 1953-60 wg planów Zygmunta Stępińskiego i zespołu. Mozaiki na słupach wykonała M. Kozłowska. W latach 90 XX w. zamieniony w klub. Kino rozebrano w 2008.

Nr 7: W 1869 w drewniaku działała restauracja Hersza Schmidta. Na pocz. XX w. stała tu już

kamienica. Działał w niej sklep spożywczy Wincentego Kamińskiego. Zniszczona w 1944, ruiny rozebrano po wojnie.

Nr 8: Kamienica Maksymiliana Luksemburga. Powstała ok. 1906.

Nr 9: Kamienica Aleksandra Suchińskiego. Zniszczona w 1944, ruiny rozebrano po wojnie.

Nr 10: W 1869 działał tu magazyn wyrobów rękawicznich Ludwika Żaka. W okresie międzywojennym sklep należał do Natalii Toczyńskiej.

Nr 12: Kamienica. Powstała ok. 1900 wg proj. Stanisława Wąsowicza.

Nr 14: W 1869 działał tu dom modlitwy Lewka Tylbura. Grunta należały do przedsiębiorcy Maksymiliana Luxemburga, który rozparcelował swe ziemie pod koniec XIX w. W 1904 powstała tu kamienica Jana Fruzińskiego (cukiernika) wg proj. Władysława Marconiego.

Nr 16: Grunta należały do przedsiębiorcy Maksymiliana Luxemburga, który rozparcelował swe ziemie pod koniec XIX w. W 1904 powstała tu kamienica Henryka Kołobrzeg-Kolberga wg proj. Władysława Marconiego.

Nr 17: Kamienica. W 1869 w drewniaku działała restauracja Fajgi Walder. Zniszczona w 1944, ruiny rozebrano po wojnie.

Nr 18: Kamienica inż. Ignacego Żylińskiego. Powstała w 1888 wg proj. Adama Oczkowskiego, jako jedyna pośród drewnianej zabudowy ul. Wróblej.

Nr 20: Kamienica. Powstała ok. 1890 jako jedyna po parzystej stronie Aleksandrii. Zniszczona w 1944, ruiny rozebrano po wojnie.

Nr 21: Dom. Powstał ok. 1860. Zniszczona w 1944, ruiny rozebrano po wojnie.

Nr 22: Kamienica Petroneli Paprockiej. (Drugi adres Tamka 49) Powstała ok. 1829. W latach 30 XX w. działała tu Tania Gospoda. Zniszczona w 1944, ruiny rozebrano po wojnie.

Nr 24: Kamienica. Czyszówkę wyremontowano w latach 20 XX w, podwyższając o piętro. Zniszczona w 1944, ruiny rozebrano po wojnie.

Nr 25: Dom Wiewiórskich. Powstał pod koniec XVIII w., z wystawką. Dom kupił w 1792 Szymon Szoprecki. W 1869 działał tu skład oleju Cyrli Jorblum. W okresie międzywojennym działał tu sklep Kajli Boksenbaum.

Nr 26: Kamienica Salwińskich. Powstała ok. 1823, po kilku latach nabył ją Jan Bogalewicz. W 1905 znajdują się tu Pracownia Brązowniczo-Cyzelerska Władysława Sobczaka-Sobczyńskiego, Zakład Artystyczno-Sztukatorski H. Koteckiego (dawniej K. Martina), Biuro Techniczno-Instalacyjne i fabryka Hydrauliczna WISŁA K. Saskiego, Biuro Techniczno-Handlowe T. Piętowskiego i K. Czerwińskiego. Zniszczona w 1944, ruiny rozebrano po wojnie.

Nr 27: Kamienica Wiewiórskich. Powstała pod koniec XVIII w., piętrowa. Kamienicę kupił w 1792 Szymon Szoprecki. W okresie międzywojennym działała tu restauracja Magdaleny Skowrońskiej. Zniszczona w 1944, ruiny rozebrano po wojnie.

Nr 28: Kamienica Jana Krupskiego. Powstała ok. 1827.

Nr 29: Kamienica Samuela Glucksohna. Powstała ok. 1835. Działał tu w 1869 sklep z olejem Symchy Glucksohna. Ok. 1890 na jej miejscu powstała nowa, trzypiętrowa kamienica. Zniszczona w 1944, ruiny rozebrano po wojnie.

~ Domek Ludwika Kostro. Domek malarza stał tu w okolicach 1784.

Nr 31: Kamienica Daniela Niemczynowicza. Powstała ok. 1790. Zniszczona w 1944, ruiny rozebrano po wojnie.

~ Dom Dubeltowiczów. Powstał w XIX w. W 1910 został nadbudowany o piętro i ozdobiono w duchu modernizmu.

32-36: Hale targowe Seweryna Uruskiego. Powstały w latach 40 XIX w. wg proj. Lanciego. Architekt

zaadaptował resztki spalonego pałacu de Nassau i hale w kształcie litery L stały dłuższym skrzydłem do ulicy i sąsiadowały z okrągłakiem jatek. W dawnym pałacu urządzono restaurację i piwiarnię bawarską. Targ specjalizował się w handlu mięsem, warzyw i owoców. W 1911 właścicielka, hr. Maria Świętopełk-Czetwertyńska zdecydowała o parcelacji terenu pod okiem J. Cwikiela. Planowane nowe hale nie powstały z powodu wybuchu I wojny. Okrągłak jatek oraz budynek frontowy rozebrano w 1923. Hale bazaru rozebrano jednak dopiero w 1937 wytyczając ul. Na Plancie (dziś Bartoszewicza).

Nr 33: Kamienica Stanisława Porzyckiego. Powstała ok. 1835. Później nabyli ją Dubeltowicze. W 1913-4 podwyższono ją o 4 piętra. Zniszczona w 1944, ruiny rozebrano po wojnie.

Nr 35: Dom Tabernackiego. Powstał pod koniec XVIII w., w 1792 kupił go Dominik Sierakowski. Na jej miejscu powstała nowa ok. 1890, dwupiętrowa z mansardą.

Nr 34\36: Hotel Helvetia. Zajmował również działkę Sewerynow 2, odkupione od księżnej Świętopełk-Czetwertyńskiej. Nieistniejąca dziś część wielkiego gmachu zaprojektowana została przez Antoniego Jawornickiego i zbudowana w 1923-5 i dokończona w 1928 już dla Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych. Hotel na 170 luksusowych pokoi szybko splajtował, jeszcze przed ukończeniem budowy. Budynek sprzedano, jednym z nabywców było np. Londyńskie Towarzystwo Szerzenia Chrześcijaństwa Wśród Żydów. Parcelę wraz z materiałami przejął wreszcie Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych, który skończył budowę. W 1939 budynek został uszkodzony i przebudowany przez hitlerowców rozebrano piąte piętro, a czwarte przeszklono. W 1944 budynek został w większości zburzony. W 1948 budynek odbudowano wg proj. J. Millera. Do odbudowy wykorzystano relikty hotelu Później swoje lokale miały tu Prokuratora Generalna, potem Centralna Rada Związków Zawodowych.

Nr 37: Kamienica. Pod koniec XVIII w. stał tu dwór, ale po paru latach został zastąpiony dwiema kamieniczkami. Ok. 1895 na ich miejscu powstała trzypiętrowa kamienica o 13-osiowej fasadzie. W okresie międzywojennym działał tu sklep Zofii Antoniak. Zniszczona w 1944, ruiny rozebrano po wojnie.

Nr 42: Kamienica. W 1869 działał tu sklep kolonialny Dawida Buro i handel win i towarów kolonialnych Berka Brauna; ten sam właściciel prowadził tu również dom modlitwy. W okresie międzywojennym działał tu sklep Stanisławy Biegalski. Zniszczona w 1944, ruiny rozebrano po wojnie.

~ Pałac Józefa Lubomirskiego. Powstał w 1732, pierwotnie parterowy, później nadbudowany o piętro. W latach 90 XVIII w. pałac wraz z zabudowaniami należał do SAP-a, a także tutaj urodził się w 1812 Józef Ignacy Kraszewski. W połowie XIX w. pałac stał się czynszówką. Zabudowania owe, oficyny, przetrwały do 1877. Na tyłach pałacu był ogród, w którym stała ośmioboczna altana, rozebrana dopiero w 1952.

Data nadania nazwy: 1907.01.01. Wcześniej nazywała się Wróbla oraz Aleksandria.